

Az anyagiasság hatása



SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 5Mózes 8:10-14; Lukács 12:15-21; 14:26-33; János 15:5; Galata 2:20; 1Timótheus 6:10; 1János 2:16-17

„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata” (Róm 12:2).

Isten arra inti Igéjében gyermekeit, hogy ne szabják magukat a világhoz (Róm 12:2), de az anyagiasság csábítása, a gazdagság, valamint a vélt előnyei utáni túlzott vágyakozás bizony hatalmas erővel bír. Nagyon kevesen vannak – legyen szó akár szegényekről, akár gazdagokról –, akik ellen tudnak állni csábításának. Ez alól pedig nem kivételek a keresztények sem.

Semmi rossz nincs abban, ha valaki gazdag vagy keményen dolgozik azért, hogy gondoskodni tudjon önmagáról és szeretteiről. Ám amikor a pénz vagy a pénzhajhászás minden időnket és erőnket felemészti, akkor már beleestünk az ördög csapdájába és a világhoz szabtuk magunkat.

A világ azt az üzenetet közvetíti, hogy csakis a pénz képes biztosítani a jó és bőséges életet. A pénz azonban csak álarc, ami mögé Sátán elrejtőzik, hogy megszerezze magának a hűségünket. Az anyagiasság Sátán egyik kedvenc fegyvere a keresztények ellen. Hiszen ki ne szeretné a pénzt és mindazt, amit a pénz nyújthat itt és most? A legtöbb azonban, amit adhat csak pillanatnyi elégedettség, végső soron képtelen biztosítani legmélyebb szükségleteinket.

E VILÁG ISTENE

E világ istene a pénz lett, az anyagiasság pedig a vallása. Az anyagiasság olyan mesterséges és alattomosan felépített rendszer, ami ideiglenes biztonságot ad ugyan, de végső megoldást semmiképpen sem.

A materializmust itt nem feltétlenül filozófiai fogalomként határozzuk meg. Ez olyan fokú vágyakozás a gazdagság és az anyagiak után, ami fontosabb és értékesebb lesz minden lelki valóságnál. A vagyonnak lehet ugyan értéke, de nem szabad rabul ejtenie bennünket! *„Aki szereti a pénzt, nem telik be pénzzel, és aki szereti a sokaságot nem telik be jövedelemmel”* (Préd 5:10). Ez a baj azzal, ha világi dolgok után vágyunk: mindegy mennyit kapunk, sosem lesz elég, egyre keményebben hajtjuk magunkat többért és többért, de nem elégszünk meg. Hatékony csapda, nem?

Olvassuk el IJn 2:16-17 versét! Ezek szerint mi az, ami igazán számít?

Mi a legfontosabb a keresztények számára? Mit mond Jézus erről Lk 14:26-33 szakaszában?

Talán így is fogalmazhatnánk: aki számára a pénz vagy a pénz utáni vágy lett a legfontosabb, jobban teszi, ha számol az árral. *„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall”* (Mk 8:36)?

„Amikor Krisztus eljött a földre, az emberiség csaknem elérte a lejtő legmélyebb pontját. A társadalom alapjaiban rendült meg. Az élet hamis és mesterséges volt... Szerte a világon minden vallási rendszer veszített vonzásából, már nem hatottak az emberek elméjére és lelkére. Akiknek elégük volt a mesékből és hazugságokból, el akarták fojtani gondolataikat, ezért hűtlenek lettek és az anyagias szemlélethez fordultak. Az örökkévalóságot figyelmen kívül hagyva csak a jelen pillanatnak éltek” (Ellen G. White: *Nevelés*. Budapest, 2015, Advent Kiadó, 66-67. o.).

„Az emberek hűtlenek lettek és az anyagias szemlélethez fordultak. Az örökkévalóságot figyelmen kívül hagyva csak a jelen pillanatnak éltek.” Ismerősen hangzik?

Ki ne szeretne rendelkezni dolgokkal? A kérdés azonban ez: honnan tudhatjuk, hogy nem a dolgaink birtokolnak minket? Egyedül kinek van joga ahhoz, hogy a tulajdonának tekintsen bennünket? Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy valóban hozzá tartozunk?

TELI RAKTÁRAK

Milyen üzenetet találunk Lk 12:15-21 szakaszában? Hogyan alkalmazhatja ezt az alapelvet az is, aki nem gazdag?

Akár gazdagok vagyunk, akár szegények, a birtoklás vágya elterelheti a figyelmünket arról, ami valóban számít, és rávesz, hogy inkább arra összpontosítsunk, ami időleges, mulandó, ami miatt egyáltalán nem érdemes elveszíteni az örök életet.

Talán szó szerint sosem borulnánk le egy aranyból vagy ezüsből készült szobor elé, de nagyon is fenyegethet valamennyiünket az a veszély, hogy aranyat vagy ezüstöt imádunk, csak éppen másképpen.

Ez a példázat különösen alkalmazható a világnak azokon a részein, ahol az emberek szinte kizárólag a vagyon megszerzésének szentelik az életüket. A kereskedők világszerte művészetté fejlesztették termékeik értékesítését. A reklámmódszerek arra épülnek, hogy elhitessék velünk: nem lehetünk boldogok vagy elégedettek, amíg nem a miénk az, amit árulnak. Egy sikeres cég kihoz egy terméket és elhiteti, hogy szükségünk van rá, majd meg is veteti velünk. Az az igazság, hogy a módszer *működik*! Még a keresztények sem mentesek a csapdájától, pedig a reménységünk nem e világból való!

5Móz 8:10-14 szerint hogyan fenyeget ez a veszély minden hívőt?

Milyen példát találunk arra a Bibliában vagy a mai életben, hogy az ember lelkiségét, a mennyei és lelki dolgok iránti vágyát növelné az anyagi javak, a vagyon felhalmozása? Beszéljünk erről a csoportban!

január 2.

AZ ANYAGIASSÁG CSÁBÍTÁSA

A reklámoknak ereje van. A kereskedelmi cégek milliárdokat költenek arra, hogy képekkel tárják elénk a termékeiket. Szinte mindig gyönyörű, vonzó emberek reklámozzák áruikat. A képekre nézve magunkat látjuk, nem csupán a termékkel, hanem mintha mi is olyanok lennénk, mint a reklámban szereplők.

A materialista gondolkodás csábítása nem lenne olyan vonzó, ha nem szőnék bele a reklámokba burkoltan (bár sokszor nem is annyira burkoltan) az érzékiséget. Ez a reklám legerőteljesebb módszere, és méregként hat a keresztényekre – ránk is –, miközben meg kell küzdenünk az anyagiasság veszélyeivel.

Olvassuk el Mt 6:22-24 szakaszát! Mit jelképez a „szem” a keresztény gondolkodásában és tetteiben? A hívők hogyan reagáljanak olyan képek láttán, amelyek burkoltan arra csábítják őket, hogy vegyék meg azt, ami-re nincs igazán szükségük?

Igen hatásos az a reklám, ami az egyes termékekhez az érzékiséget kapcsolja. A kereskedők úgy adják el áruikat, hogy izgalmat keltenek a leendő vásárlók fejében. Ami ilyenkor lezajlik, az csupán fantázia, de hatásos. Szinte misztikus élmény, bármilyen pillanatnyi is, hiszen olyan, mintha a létezés egy másik dimenziójába röpítene. Olyanná válhat, akár a vallás, de nem ad tudást vagy lelki természetű igazságot, pillanatnyilag mégis olyan meggyőző és magával ragadó, hogy a legtöbben nem állnak ellent neki. Akarjuk azt a dolgot és úgy érezzük, hogy megérdemljük, hát miért ne kapnánk meg? Csak Isten tudja, mekkora összegeket költöttek már el így az emberek, és még mennyit fognak elszórni olyan felesleges cikkekre, amelyeknek a szükségességéről a reklámok győzték meg őket!

„Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek” (Gal 5:16). A „test kívánságai” kifejezést általában az érzéki vágyakra értjük, de még hogyan leselkedik ránk a veszély, hogy a test kívánságait vigyük véghez?

ÖNMAGUNK SZERETETE

„A nekem adott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondoljátok magatokat többnek, mint amennyinek gondolnotok kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint” (Róm 12:3, RÚF).

„Szíved fölfuvalkodott szépséged miatt. Fényességeddel megrontottad bölcseségedet. Földre vetettelek a királyok előtt, látványosságul adtalak nekik” (Ez 28:17, ÚRK). Lucifer becsapta önmagát, mert többnek gondolta magát, mint ami valójában volt. Amikor azt mondta szívében: *„hasonló leszek a Magasságoshoz”* (Ézs 14:14), leleplezte önző indítékait, és olyan jogokat követelt magának, amelyek nem illették meg. Az önbecsapás és a nagyravágás volt Lucifer bűnössé vált szívének két fő jellemzője.

A Lucifer bukásáról szóló igeversék elárulják, hogy az eredendő bűn több szempontból a nárcizmussal azonos, amit egy szótár így határoz meg: *„mértéktelen öncsodálat, önszeretet, hiúság”*. Mely tulajdonságok jeleznek erősebben az önbecsapást, mint ezek?

E jellemzők gyakoribbak, mint hinnénk! Nabukodonozor arrogáns módon a valóságosnál nagyobbak gondolta magát (Dán 4:30). A farizeusok is megtanultak hinni e csábító képzetnek (lásd Lk 18:11-12). A gazdagság szintén önámításhoz vezet, ha az ember nem vigyáz.

Milyen veszélyre figyelmeztet Pál apostol 1 Tim 6:10 versében?

Pál arra szólítja Timóteust, hogy óvakodjon a különféle gonosz emberektől (2Tim 3:1-5), beleértve a pénzsóvárokat is. A pénz szeretete túlzott magabiztossághoz, önimádatához, önteltséghez vezethet, a vagyonosok igen fontosnak érezhetik magukat. Akinek sok a pénze, a valóságnál könnyen többre értékelheti magát. Mindenki szeretne gazdag lenni, csakhogy keveseknek sikerül. Ezért veszélyeztetheti a gazdagokat az önimádat, a büszke dicsekvés.

Olvassuk el Fil 2:3 versét! Miért ellentétesek a keresztyény ideállal az anyagiasság gondolkodás alakította magatartásformák? Ez a vers hogyan segít ezt megérteni?

AZ ANYAGIAS GONDOLKODÁS HIÁBAVALÓSÁGA

Sokan szeretik Istent és úgy ragaszkodnak hozzá, hogy az anyagi javak sem szakíthatják el őket tőle.

Olvassuk el 5Móz 7:6, Jn 15:5, Gal 2:20 és 1Pt 2:9 verseit! Mit jelent az, hogy Isten gyermekei vagyunk? Hol találhatjuk meg magunkat igazán?

Isten azt mondja: „*Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők... nélkülem semmit sem cselekedhettek*” (Jn 15:5, ÚRK). Ez a kapcsolat közvetlen, biztonságot adó. Az „igazi engedelmesség a szívből származik. Krisztusnál is az engedelmesség a szív ügye volt. Ha egyetértünk Krisztussal, akkor Krisztus is azonosítja magát gondolatainkkal és céljainkkal. Így vegyül össze szívünk és elménk összhangban Krisztus akaratával, hogy amikor neki engedelmeskedünk, tulajdonképpen nem teszünk mást, csak azt, hogy eleget teszünk saját indítékainknak” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 574. o.).

Ezzel ellentétben az anyagiasság arra nevel, hogy a vagyonunkkal azonosítsuk magunkat. Más szóval, annak alapján határozzuk meg, kik vagyunk, hogy mennyi a pénzünk és mit vehetünk meg a világi javakból. Jakab éppen ettől óv: „*Aranyotokat és ezüstötöket rozsdá fogta meg, és azok rozsdája bizonyosság ellenetek, és megemészti a ti testeteket, mint a tűz. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban*” (Jak 5:3)! A „gyűjteni” kifejezés itt azt jelenti, hogy sok-sok kincset összehordani, felhalmozni. Ráadásul ezekkel azonosítja magát az ember (Lk 12:19-21) – legyen akár kevés, akár sok.

Az anyagiasság bizonyos fajta identitászavarhoz vezet: sokan a javaik alapján azonosítják magukat. A vagyon válik az istenükké (Mt 6:19-21). Valaki így fogalmazott: „A dolgaim nélkül semmi vagyok.” Szomorú, ha csak azzal tudja meghatározni valaki önmagát, hogy milyen földi vagyontárgyai vannak! Sekélyes, mulandó és teljességgel hiábaavaló ez az életforma, kiváltképp annak az esetében, aki kereszténynek mondja magát. Istenhez vagy a vagyonunkhoz tartozónak valljuk magunkat? Végül vagy az egyik vagy a másik lesz ránk igaz.

Mennyire azonosítjuk magunkat a javainkkal?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Manapság az ellenség olcsón veszi meg a lelkeket. »Semmiért adtad el magad« – szól a Szentírás üzenete. Az egyik ember világi dicsőségért, a másik pénzért, a harmadik ösztönös vágyai kielégítéséért, míg mások világi szórakozásért adják el a lelküket. Ilyen üzletek naponta köttetnek. Sátán rálicitál Krisztus drága vérére és olcsón megveszi a lelkeket, noha Jézus Krisztus már végtelen árat fizetett értük” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church* [Bizonyoságtételek a gyülekezetnek]. 5. köt., 133. o.).

Sátán célja, hogy az anyagiassággal megkaparintsa az emberek lelkét. A sékelyesség alattomban felállított csapdái minden szívnek veszélyt jelentenek. Az anyagiasság nem beszél, de minden nyelvet ismer. Képes örömet, pillanatnyi megelégedést nyújtani úgy gazdagnak, mint szegénynek, majd ezt a csalóka mondatot mondhatja ki velük: „Most mindenem megvan, miért is érdekelne bármi más?” Így rontja meg az elmét az anyagiasság: ráveszi az embereket arra, hogy abban bízzanak, amit birtokolnak, ne pedig Istenbe helyezték bizalmukat. Az ellenszer a következő: „*Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel*” (Zak 4:6)! Az anyagiasság sem tud ellenállni a Szentlélek irányításának, ha az ember átadja magát Istennek és kegyelméből elhatározza, hogy az nem uralkodhat rajta.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Ha szerény anyagi körülmények között élünk, akkor is leselkednek ránk a héten említett veszélyek. Gyakorlatilag hogyan?
2. Egyesek kijelentik: „Engem nem érdekel a pénz. Számomra semmit nem jelent.” (Általában azok mondják ezt, akiknek sok a pénzük.) Ám ez legtöbbször egyszerűen nem igaz. Miért? Az anyagi javak fontosak, megvan a szerepük az életünkben. A kérdés: hogyan tudunk megfelelő bibliai nézőpontból viszonyulni a pénzhez és ahhoz, hogy szükségünk van rá?
3. „*Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; Hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is*” (Mt 6:19-21). Mit tanácsol itt Jézus? Miért óvhat meg az anyagiasság veszélyétől, ha megfogadjuk ezt?

KINCS A MENNYEBEN

„Szeressztek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avulnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, ahol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti” (Lk 12:33).

„Krisztus azt akarja, hogy mindenki mérlegre tegye lehetőségeit, és végezzen becsületes számvetést. A mérleg egyik serpenyőjébe tegyük az örök kincseket, az életet, igazságot, mennyet és a lelkek megváltásán érzett krisztusi örömet, a másik serpenyőbe pedig a világ minden varázsát. Az egyik serpenyőbe tegyük saját magunk kárhozátát és azokét, akiknek megmentésében közreműködhattünk volna; a másik serpenyőbe pedig azt az életet – a magunkét és másokét –, amely örökké tart. Tegyük mérlegre az ideig valót és az örökkévalót. És miközben mérlegelünk, Krisztus így szól: *»Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall«* (Mk 8:36)?

Isten azt szeretné, ha a mennyeit választanánk, és nem a földit. Lehetőséget nyújt arra, hogy értékeinket mennyei kincsekbe fektessük. Legnemesebb céljaink elérésére, legdrágább kincsünk megőrzésére bátorít... Amikor a molyette és rozsdamarta gazdagság semmivé lesz, Krisztus követői élvezhetik a mennyei kincseket, a romolhatatlan gazdagságot.

Az egész világ barátságánál többet ér Krisztus megváltottainak barátsága. A legpompásabb földi palotához való jogcímnél többet ér, hogy jogunk lehet a mennyei hajlékokhoz, amelyeket Urunk készít. Ezért távozott a földről. Minden földi dicsőítésnél többet érnek azok a szavak, amelyeket Megváltónk intéz hűséges szolgálóihoz: *»Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett a világ megalapítása óta«* (Mt 25:34). A javaikat tékozlóknak Krisztus még most alkalmat ad a maradandó gazdagság megszerzésére” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 260-261. o.).